

תת"ע 1450/05/15 - מדינת ישראל נגד עופר יוסף

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 1450-05-15 מדינת ישראל נ' יוסף
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עופר יוסף

הנאשמים

הכרעת דין

לנאשם מיוחסת עבירה על תקנה 74(ב') לתקנות התעבורה, בכך שהותיר את רכבו בלא השגחה ובלא שהפסיק את פעולת המנוע והוציא את מפתח ההצתה.

המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, אשר לצידה קנס בסך 250 ₪. הנאשם הגיש בקשה להישפט, כפר בעבירה המיוחסת לו וביום 5.7 שמעתי ראיות הצדדים.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, שקלתי את טענות הצדדים ושבתי ועיינתי בחומר שהוגש, השתכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל השיכנוע כנדרש במשפט פלילי להוכחת העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

למעשה, גם אם אקבל את גרסת הנאשם במלואה, עדיין יש להרשיעו בביצוע העבירה. הנאשם אישר כי יצא מהרכב תוך הותרת המנוע פועל והוסיף:

"הרכב היה פחות ממטר וחצי מהחנות, מיד כשהגיעו פניתי את הרכב. אבא שלי היה ליד הרכב. הסברתי לשוטרת שאין כניסה למקום למעט טעינה ופריקה ומאחר ודבריי לא מצאו חן בעיניה היא חיפשה איזו תקנה בחוק יש לאפשר לה לקנוס אותי בכל מקרה".

התקנה **מחייבת** הפסקת פעולת המנוע בכל מקרה של יציאה מהרכב, ו"השגחה" בידי אביו של הנאשם, אשר עמד בסמוך לרכב אין די בה. בהקשר זה ראו החלטת בית המשפט בחיפה בתיק 3054-03-09 **מדינת ישראל נ' קובי**

הנאשם הודוהכייצא מרכבו מבלי שהפסיק את פעולת המנוע ומבלי שהוצא מפתח ההצתה.
דיבוע בדוח אלודיליה הרשיע את הנאשם בעבירה לפיתקנה 74(ב) לתקנות התעבורה"

כמו כן ראו החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע אשר אישר הרשעת נהג אוטובוס באחריות לתאונה, ובין השאר בעבירה על התקנה דנן, תוך קביעה כי לא היה רשאי לצאת מהאוטובוס ולהותיר את המנוע פועל, אף לצורך בדיקת סביבת האוטובוס בטרם תחילת נסיעה (ע"פ 13664-06-13 **מדינת ישראל נ' יובל אסולי**).

ואם הותרת המנוע פועל תוך שהנהג הוא שמשגיח על הרכב וסביבתו אסורה, מקל וחומר שהדבר אסור מקום שהמשגיח הינו אדם אחר. שבעתיים נכון הדבר מקום שהתברר כי אותו משגיח כלל אינו מורשה לנהוג ברכב הרלוונטי, שכן רשיון הנהיגה שלו אינו מתאים לכך.

מהאמור לעיל עולה כאמור כי גם אם תתקבל גרסת הנאשם במלואה עדיין בוצעה עבירה, אולם למעלה מן הדרוש אוסיף ואבהיר כי מצאתי לנכון לדחות את גרסתו. בין גרסת הנאשם ובין גרסת העד מטעמו נפלו סתירות שאינן מתיישבות, ומביאות אותי למסקנה כי מדובר בגרסה שאינה אמת.

כך הנאשם טען כי יצא מהרכב למשך דקה עד דקה וחצי ועמד במרחק של כמטר וחצי מהמקום בעת שהגיעה ניידת המשטרה. הנאשם הכחיש מכל וכל את גרסת השוטרת לפיה אמר לה שעזב את הרכב לשבע דקות בלבד, ועמד על כך שמדובר בזמן קצר בהרבה. לעומתו אביו של הנאשם טען כי השגיח על הרכב במשך חמש עד שמונה דקות.

הנאשם טען כי יצא מהחנות וניגש לרכב מיד כשהגיעה הניידת למקום, אך אביו טען כי לא ראה כלל את השוטרת, אלא רק מכוניות שהגיעו למקום וצפצפו עקב חסימת הנייב. אם מדובר במרחק של עד מטר וחצי מהרכב לחנות, לא ייתכן כי מי שעמד ליד הרכב "להשגיח" עליו לא הבחין כלל בשוטרת ובוויכוח בינה ובין הנאשם...

מעבר לכך, בישיבת ההקראה כלל לא הזכיר הנאשם את אביו כנוכח במקום וטען "אני עמדתי ליד הרכב, עזרתי לפריקה". אמנם אין מדובר בגרסה שנמסרה תחת אזהרה, אולם יש בכך כדי להצטרף לתמיהה העולה מגרסת האב, וחיזוק להרגשה כי עד זה כלל לא היה במקום.

אל מול הסתירות בגרסת ההגנה, לא מצאתי סיבות שלא לקבל את עדות התביעה ובמיוחד את העדות המרכזית של השוטרת מואיסי. אכן השוטר המתנדב מר עופר סתר עצמו באשר למועד בו נרשם הדוח, לפני או אחרי הזזת הרכב, אולם הוא אישר כי הדברים אינם זכורים לו, ומכל מקום אינני סבור כי מדובר בסתירה מהותית אשר מקימה ספק של ממש בגרסת המאשימה.

בנוסף, מתברר כי עם הנאשם היה אדם נוסף, "שכן", אשר יחד עימו העביר הנאשם מקרר מהרכב לחנות. אדם זה לא הוזכר כלל בידי הנאשם ונוכחותו עלתה רק בדבריו האב, ולמותר לציין כי מדובר בעד רלוונטי ומהותי אשר יכול היה לחזק את גרסת הנאשם, אשר לא הובא לעדות. משמעות אי הבאת עד רלוונטי לעדות ידועה, והיא מחזקת את גרסת הצד השני.

הנאשם העלה טענות רבות כנגד השוטרים, ובמיוחד כנגד השוטרת מואיסי, בטענה כי "חיפשה אותו", אולם מהנסיבות עולה כי למעשה נרשם לו דוח מינימלי, שאינו גורר ניקוד ברשות הרישוי ובצידו קנס נמוך, בעוד שדומה כי בגישה קפדנית יותר ניתן היה לייחס לנאשם עבירות חמורות יותר.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את אשמת הנאשם מעל לספק סביר, ולפיכך אני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, 13 בספטמבר 2016, במעמד הצדדים.

גזר דין

העבירה המיוחסת לנאשם הינה מסוג ברירת משפט ובצידה קנס בסך 1,000 ₪. עם זאת, כפי שהובהר לנאשם בטרם פתיחת המשפט ובהתאם לפסיקה, מרגע שביקש הנאשם להישפט בגין העבירה קנס זה אינו רלוונטי עוד והעונש ייקבע לפי שיקול דעתי, כלל הנסיבות לרבות עברו של הנאשם (ראו לדוגמא עפ"ת 17669-04-12 גולן טמזורטי נ' נדינת ישראל).

בהתאם להלכה זו כבר נגזר על אדם עונש של קנס בסך 5,000 ₪ בגין שלוש דוחות חנייה אשר הקנס המקורי בצידם היה 100 ₪ בלבד (עפ"א 22223-08-14 חגי יונגר נ' מדינת ישראל) ואף הוטלה פסילה על תנאי או פסילה בפועל של רשיון הנהיגה, על נהגים שעשו שימוש בטלפון בעת נהיגה וראו לדוגמא אחת מני רבות עפת 5057-11-08 יצחק פריזאת נ' מדינת ישראל).

אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 600 ש"ח או 2 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל

עליו.

עמוד 3

הקנס ישולם עד יום 30.10.

הנאשם יפנה למזכירות בשעות הקבלה, לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, 13 בספטמבר 2016, במעמד הנאשם וב"כ המאשימה עו"ד שאהין.

חתימה